

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa G. T. i A. T.

przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. oraz O. Spółce Akcyjnej w W.

z udziałem interwenienta ubocznego "G." Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę i nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 listopada 2016 r.,

zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...) [I WSC (...)]

oddala zażalenie; przyznaje adw. K. T. z kasy Sądu Apelacyjnego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, odstępuje od obciążania powodów kosztami postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powodów G. T. i A. T. od wyroku tego Sądu z dnia 4 listopada 2015 r. W uzasadnieniu wskazano, że powodowie wnieśli skargę kasacyjną w ostatnim dniu

terminu do Sądu Okręgowego w S. Sąd ten następnego dnia przekazał skargę kasacyjną do sądu właściwego, tj. Sądu Apelacyjnego. W tej sytuacji skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu ze względu na złożenie jej po terminie (por. art. 398⁵ k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powodowie zarzucili Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 165 § 2 k.p.c., art. 369 § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP. W konkluzji wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Pozwany wnosił o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Datą wniesienia skargi kasacyjnej jest - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżących - data, w której skarga została złożona w sądzie właściwym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., II UZ 20/96, OSNAPIUS 1997, Nr 18, poz. 359).

Kwestia dopuszczalności odpowiedniego stosowania art. 369 § 3 k.p.c. do wnoszenia skargi kasacyjnej była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CZ 51/14, nie publ.; z dnia 20 lutego 2014 r., I CZ 6/14 (nie publ.), z dnia 20 marca 2014 r., II CZ 107/13 (nie publ.), z dnia 4 września 2014 r., II CZ 51/14, (nie publ.), z dnia 10 października 2013 r., III CZ 43/13 (nie publ.). W postanowieniach tych Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 398²¹ k.p.c. pozwala na odpowiednie stosowanie przepisów o apelacji do postępowania przed Sądem Najwyższym tylko wtedy, gdy nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed tym Sądem. Tymczasem szczególny przepis art. 398⁵ § 1 k.p.c. jednoznacznie wskazuje sąd oraz termin, do którego wnosi się skargę kasacyjną. Istnienie tego szczególnego przepisu wyłącza dopuszczalność odpowiedniego zastosowania art. 369 § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym. Przepis ten nie określa bowiem ogólnego sposobu postępowania w wypadku wniesienia środka zaskarżenia do niewłaściwego sądu, lecz jego szczególny wypadek w postaci wniesienia apelacji bezpośrednio do sądu

drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.

Uwzględniając trudną sytuację majątkową powodów, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania ich kosztami postępowania kasacyjnego.

jw

R. G.